

EXPERIMENT SO SOFIOU

NAPÍŠALA ZUZANA ŠTELBAŠKÁ
ILUSTROVALA PETRA LUKOVICSOVÁ

— ALBATROS —

Experiment so Sofiou

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

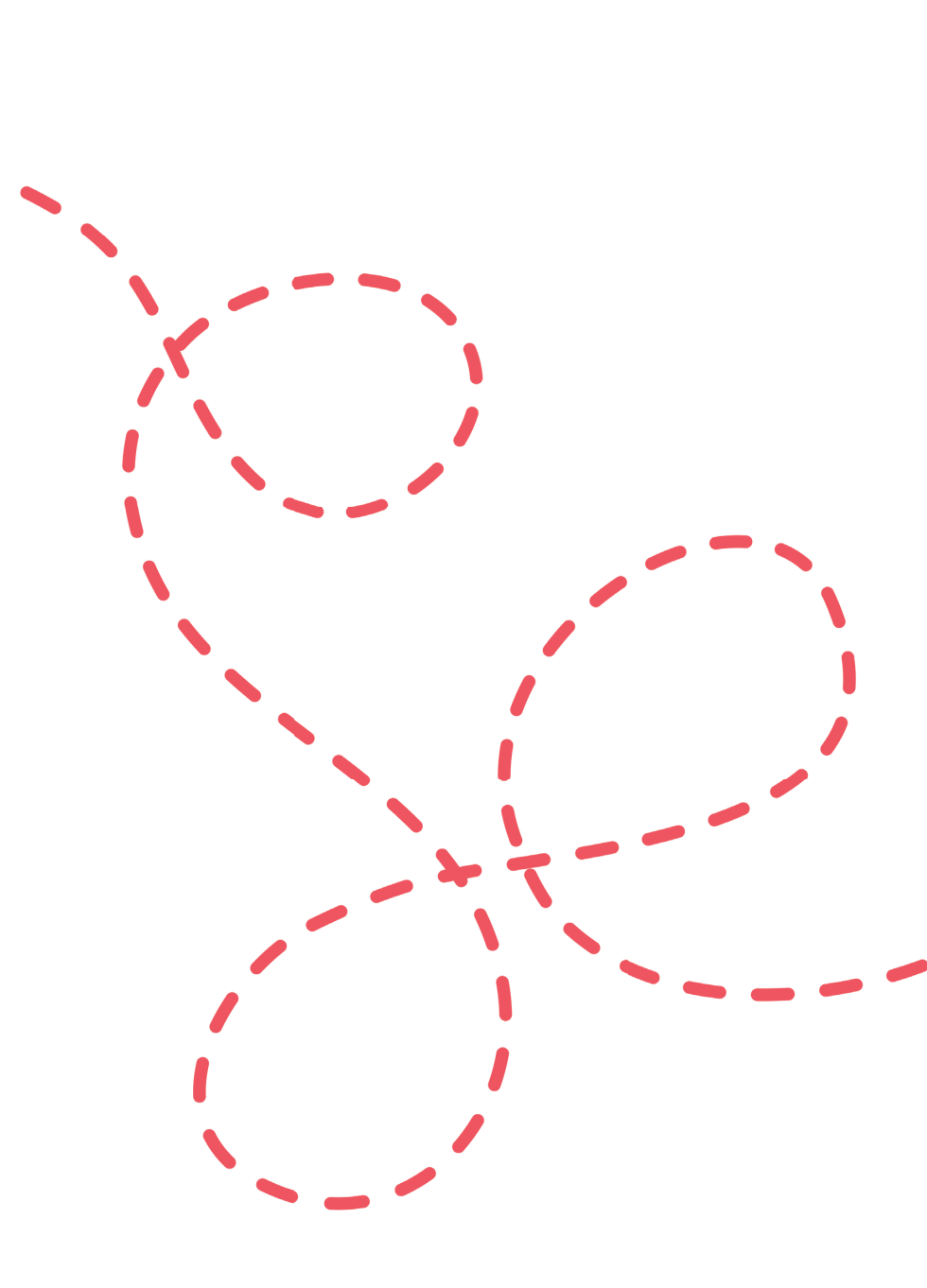
Zuzana Štelbaská

Experiment so Sofiou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

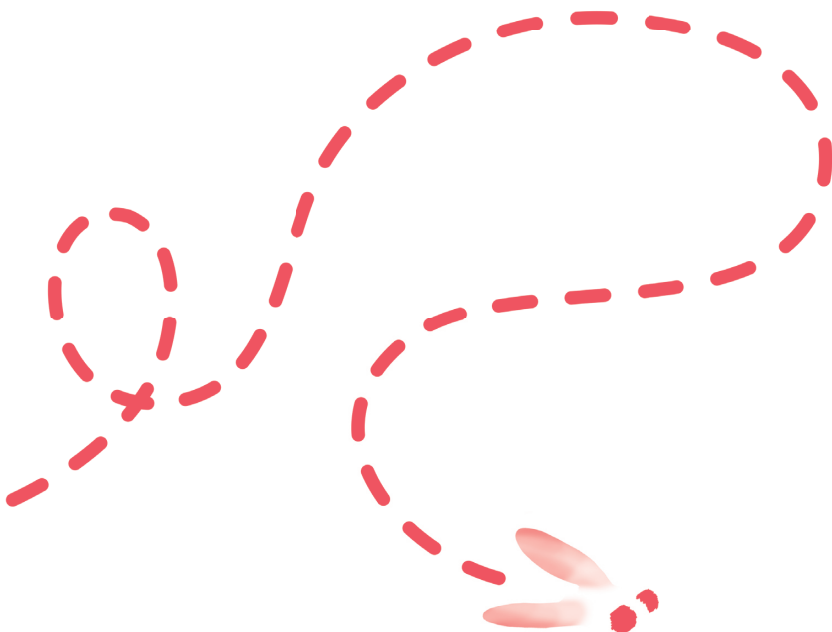
ALBATROS

Experiment so Sofiou

napísala Zuzana Štelbaská

ilustrovala Petra Lukovicsová

ALBATROS

Text © Zuzana Štelbaská, 2019

Illustrations © Petra Lukovicsová, 2019

Design & Layout © Peter Gála, 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1208-8

ISBN e-knihy 978-80-566-1253-8 (1. zverejnenie, 2019)

Knihu venujem všetkým zaniateným trénerom, ktorí trávia s našimi deťmi kopu svojho voľného času a nelámu nad nimi palicu, ani keď sa dlho nedostaví to, čo mnohí rodičia považujú za úspech.

Ďakujem Rudovi Diviakovi a najmä Mirovi Roháčkovi, ktorý sa právom stal niekoľkonásobným najlepším šachovým trénerom na Slovensku. Jeho Klub šachových nádejí bol pre mňa obrovskou inšpiráciou a ďakujem mu aj za to, že pre túto knihu vytvoril reálne šachové pozície.

Knihu tiež venujem všetkým malým tvorom.

Ži a nechaj žiť.

Bzzz.

Karambol

Šinula som si to lesným tunelom, bicykel ťahal ľahko, vietor ma ovieval. Bola som perfektne rozbehnutá, keď zrazu... *puk!*

Niečo mi narazilo do pásu prilby, ktorý som mala zapnutý pod bradou.

Padlo mi to do výstrihu.

„Sofia, jaaa! Uhni!“ zapišťala Nina, moja mladšia sestra.

V strachu, že ma to uhryzne, som prudko stisla brzdy a takmer spôsobila haváriu. Len tak-tak ma stihla obísť. Ani ju nezaujímal, čo mi je. Pokračovala ďalej, aby nestratila mamu z dohľadu.

Roztrasenou rukou som siahla do trička a narazila na *tú vec*.

Medzi tričkom a mnou bola podprsenka.

Nosila som ju krátko, ešte som si na ňu nezvykla.

Až ma obľial studený pot, keď som si uvedomila, že to, čo do mňa narazilo, musí byť v nej. Oboma rukami som ju natiahla čo najďalej od tela a vypleštila oči.

Bála som sa, že to bude osa. Alebo ovad.

Alebo ten čierny chrobák, ktorý, keď sa o niečo obtrie, vyľučuje hnusný smradľavý jed.

Zbadala som to!

Bolo to také... malé... čierne.

Bola to malá čierna mucha. Žila, ale nehýbala sa.

Bola to celkom obyčajná mucha, takých nám už do kuchyne vletelo milión. Nie tučná mäsiarka. Ani tá s lesklým zeleným zadočkom, čo sadá na hovienka.

Mucha v mojej podprsienke bola obyčajne tuctová a úplne neškodná.

Opatrne som ju vybrala von.

Ležala mi na dlani, celkom bezbranná.

„Čo nevidíš, kam letíš?“ prihovorela som sa jej.

Zafúkal vietor a takmer ju odfúklo.

Urobila som z dlane kolísku, aby som muchu pred ním ochránila. Prikrčila sa, akoby sa chcela odraziť a vzlietnuť.

No dvihlo sa jej iba jedno krídlo.

„Si zranená?“ pritiahla som si ruku bližšie k tvári. „Nevieš pohnúť krídlom, asi si sa silno udrela.“

Mucha vystrašene krúžila po mojej dlani a potom zastala. Zdalo sa mi, že sa na mňa prosebne díva. Nemala som to srdce ju len tak vyhodiť.

Prišlo mi jej veľmi ľúto.

Veď nebyť mňa, pokojne by si teraz poletovala po lese.

„Pôjdeš so mnou?“ spýtala som sa.

Mucha sa učupila a ani sa nepohla.

„No dobre, ale kde ťa dám?“ hľadala som voľnou rukou po vreckách niečo, kde by mucha prečkala zvyšok cyklotúry. Našla som pokrkvajúcu vreckovku. Časť zlepenú starými soplíkmi som odtrhla a strčila do pravého vrečka. Do čistej časti som opatrne uložila muchu a strčila ju do ľavého vrečka. Nato sme spolu dupli do pedálov, aby sme dobehli mamu a sestru, ktoré už boli ktoviekde.

Experiment s muchou

V penzióne, kde sme počas cyklo-víkendu spali, nebol dobrý signál. Takže som sa hneď nedozvedela, čo by mala mucha dostať na večeru. Alebo na raňajky.

„Mami, čo jedia muchy?“ spýtala som sa opatrne, keď sme šli jesť.

„Fuj, nekaz mi chuť,“ odbila ma.

Potajomky som schovala kúsok mäsa a zemiaka z večere. V kúpeľni som ho ponúkla muche.

„Nie si hladná?“ zašepkala som.

Mucha sa neunúvala vyliezť z vrečkovky.

„Sofia, pusti ma, lebo pustím!“ búchala Nina na dvere. „Čo tam tak dlho robíš?“

Musela som rýchlo niečo vymyslieť. Preskúmala som police, ale nenašla som nič, čo by mi vnuklo nápad. Pod umývadlom bola stará skrinka so zásuvkami. Jednu po druhej som nešíkovne otvárala, ale okrem zabudnutej škatuľky od zápaliiek som nič nenašla.

„Bude ti to musieť stačiť,“ vytriasala som muchu z vrečkovky do škatuľky.

Ale nebola tam!

Stislo mi hrdlo pri pomyslení na to, že som o ňu niekde prišla.

Až o pár sekúnd mi došlo, že sa celý čas babrem so sopľami, pričom mucha čučí vo vedľajšom vrecku v čistom papieri. Zoschnuté sople som vyhodila a konečne vybrala správnu vreckovku.

Do škatuľky som napchala mäso a zemiak. Mucha sa na ne lačne vrhla.

„A už ani bz!“

Počas nekonečnej cesty domov som gúglila: *„Mucha domáca patrí medzi dvojkrídlovce, najpočetnejší rad hmyzu...“*

To mi nijako nepomôže.

„Muchy prenášajú viac ako sto patogénov, ktoré môžu spôsobiť salmonelózu, choleru, dyzentériu, tuberkulózu, antrax, nákazu parazitmi...“

No, to je fakt super.

„Mucha sa živí tekutou alebo polotekutou stravou.“

Konečne niečo užitočné!

„Zje aj tuhú stravu, ktorú si zjemní slinami alebo zvratkami.“

To fakt?

Opatrne som pootvorila zápalkovú škatuľku. Mäso aj zemiak ostali rovnako veľké. Akoby sa ich mucha ani len nedotkla.

„Nagrcala si si na to?“ skúsila som jej poradiť. „Alebo to oplúj.“

„Čo? Treba ti grcať?“ spýtala sa ospalá Nina. Rýchlo som škatuľku zavrela a strčila do vrečka bundy.

„Pokojne môžete driemať. Ešte máme pred sebou asi hodinu cesty,“ zvolala mama za volantom. Nina klesla hlava. Znovu som vytiahla mušiu izbu.